

ஸ்தி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

மயர்வறமத்நலம் அருளப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார்
அருளசீசய்த

அமலாதீபிரான் பெரியநம்பிகள் அருளசீசய்த தனியன்

ஆபாத₃குட₃மநுபு₄ய ஹரி³ ஸயாநம்
மத்₄யே கவேரது₃ ஹதுர்³ முத்₃தாந்தராத்மா ।
அத்₃ரவீருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோநிச்சகாய மநவை முநவாஹநம் தம் ॥

பள்ளளோகம் ஜீயர் அருளசீசய்த தனியன் வ்யாக்ட்யாநம்

அவ.- (ஆபாத₃குட₃மத்யாத்₃) ஒதில் “கெருடவாகனஞரும் நற்க” (திருமாலை-10) என்றும், “அஞ்சறைப் புபாகனையான் கண்டது தென்னரங்கத்தே” (பெரியதிரு 5-6-6) என்றும் சொல்லுகிறயறேயே பெரியபெருமானை ஸேவித்து அநுபு₄ஷ்த முநவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அநுபு₄ஷ்கும்படி சொல்லுகிறது. க₃ருட₃வாஹநத்வமும், ஸேவைசாயித்வமும், ஸ்ரிய:பத்த்வமும் ரே ஸர்வஸேவையான ஸர்வாத்₄க வஸ்துவுக்கு ஸழைணம்; பூப்படி ஸர்வாத்₄க வஸ்துவுனுடைய ஸர்வவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அநுபு₄ஷ்தயறி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (ஆபாத₃குட₃ம்) “திருப்பாதகேசத்தை” (பெரியாழ்.

திரு 1-2-21). (அநுபு₄ய) அமலனாத்பிரானடைவே அநுபு₄ஷ்து, ஹரி் ஸயாநம்) “ஸ்ரீமாந் ஸாக₂ஸாப்த: பரந்தப:” (ரா.ஸ் 38-25) என்னும்படியாய்க்கட்க்கை. கடந்தக்கடையிலே உட்குடையசுரா் உயிரெல்லாமுண்ட(திருவாய் 7-2-3)வரிறே. “ஹரத்த ஹரி:” அநுசலைர் மநஸ்தையும் ப்ரத்சலைர் ப்ராண்களையும் ஹரிக்குமவரென்கறது. அநுசலைர த்ருஷ்ணத்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாய்நுக்கை. “கடந்ததோர் கட்கைக்கண்டு மெங்குனம் மறந்து வாழ்க்கேன்” (திருமாலை-23), “ஹரார்கோலம் தகழக் கடந்தாய் கண்டேன்”(திருவாய் 5-8-1)என்னும்படி தாபஹாரானவரை. அவர்தாம், ☆ அரவின்னை மிசை மேயமாயனா(அமலன்-7)ரான முக்ல்வண்ண(திருவாய் 7-2-11)வரே. கூப்படி அநுசலைப்ரத்சலைரசுடினாசிசுடினாங்க- ளைப் பண்ணுமவரானவரை.

(கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே) கவேரகந்தயயான காவேரமத்₄யே. *கங்கையற் புஞ்சமாய காவி நடுவ பாட்டிலே(திருமாலை-23)யிறே படுகாடுக்டக்கறது. வண்பொன்றீ(பெருமாள் திரு.2-3) திரைக்கையாலடிவருட பெருமாள் திரு.1-1) திருவாளன்தூக வாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருகறதுபெரியாழ் திரு.4-9-10). கூப்படி (கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே ஸயாநம் ஹரி் ஸுபாத₃குட₃ம்) என்று குடத்தசமுடியை வைத்துக் குணத்தச பாதம்நீட்டி வடத்தச பின்புகாட்டத் தென்த்தசயிலங்கை நோக்கக், கடல்நறக் கடவுளைந்தை அரவனைத்துயிலுமாகண்டு(திருமாலை-19) அநுபு₄ஷ்து ரென்கை. (முத்₃தாந்தராத்மா) கூப்படி அநுபு₄ஷ்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார்; அகமக்ஷப்பெற்றார். உவந்த உள்ளத்த(அமலன்-2)ரானார். ஸந்துஷ்டச்தஸமாஹ்தரானார்.

“மக்ஷிந்தது சீந்தை”(ரூ. திருவ-32) என்னக்கடவுத்துறே.

ஒன்அவ்வளவில் நல்லாதே (அத்₃ ரவ்டருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்) என்னும்படி காணாக்கண்(முதல் நிருவ-11) னையுடையராணார். “அணியறங்க னென்னமுத்தனக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றாய்த்து குவர் வீவிஷயத்திலே அஸ்தமதாந்ய பாவராயிருப்பது; “ஏததே₃ வாம்ருதம் த்₃ ருவ்டவா த்ருப்பியந்த” (சுந் 3-6) “அறங்கமா கோயில் கொண்ட கரும்பினைக்கண்டு கொண்டென் கண்ணை கள்க்குமாறே” (திருமாலை-17); ராமம் பீம அநுக₃தா த்₃ருவ்டி: - ந த்வா பஸ்யாம்ரா.அ 42-34)யிறே. ஸௌந்த₃ர்யஸாக₃ ரத்திலே மக்₃நராணார்; குவர்க்கு அழகு ஸஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்₃ ருவ்டம் த்₃ ருவ்டமாகை யாலே த்₃ ருவ்டம் அத்₃ ருவ்டமாய்த்து. அன்றக்கே, “சந்தை ஃற்றொன்றன் தறத்ததல்லா” (திருவாய் 7-10-10) “பாவோ நாந்யத்ர குச்சதி” (ரா.உத் 40-15) என்னும்படி பறத்வாத்₃ க யாய்த்து பரோக்கவிஷயமாக்க தென்னுதல்; “கட்கலீ” (திருவாய் 7-2-3) என்னும் வழவையிறே கண்ணால் கண்டநுப₄வித்தது. காணாதவையும் கண்டவஸ்துவிலே யுண்டிறே. கீப்படி மைப்படி ஓமன்(திருவிரு-94)யை யநுப₄வித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக்கண்ணாயிருக்கும்வரைச் சொல்லுகிறது.

(யோ நீச்சுகாய் மநவை முந்வாஹநம் தம்) என்று-
யாவரூருவர் “கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே”
(அமலன்-10) என்று அறுத்திட்டார், அப்பழப்பட அந்த
முந்வாஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரதிபத்தி
என்றுக்கேண்றுயா. “அயனலர்கொடு தொழுதேத்து” (பெரிய

திரு 4-2-6) என்றும்படி ஹம்ஸவாஹநனான் சதுர்முக₂ன் பஹமுக₂மாக அநுப₄வித்தாப்போலே முந்வாஹந ரான் ஒவரும் ஏகமுக₂மாக ஒரண்டு கண்ணாலும் கண்டநுப₄வித்தார். “க்ரீடகேயூரகரத்நகுண்ட₃லம் ப்ரலம்ப₃முக்தாமணி ஹேமபு₄விதும் ஸிசாலவசஷஸ்ஸ்த₂லஸோப₄கெளஸ்துப₄ம் ஸ்ரியா ச தே₃வ்யாதத்₄யுவதோரு விக்₃றஹம் ப்ரதப்தசாமிகர சாநவாஸஸம் ஸாமேக₂லாநாபுர ஸோப₄தாங்க்ரிகம் ஸாவர்த்து₄நீஜாதம்ருணால கோமலம் த₃த₄ாநமச்ச₂ச்ச₂வி யஜ்ஞஸ்த்ரகம் பு₄ஜோபத₄ாநம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்சதோத்தாந்தபாத₃யுக்க₃மம் ஸாத₃ர்க்க₄முர்வம் ஸமுத₃க்ரவேஷம் பு₄ஜங்க₃தல்பம் புருஷம் த₃த₃ர்ஶ ॥” (ஹஸ்தக்ரி மாஹாத்ம்யம்) என்று ப்ரஹ்மாவானவன் அப்புமாநியாகையாலே, முடியேதொடங்க யநுப₄வித்தான்; ஒவர் அழியாராகையாலே அழியேதொடங்க அநுப₄வித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான். ஒவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். “திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணாலுள்ளன” (அமலன்-I) “கண்டகண்கள் மற்றொன்று- னைக் காணாவே” (அமலன்-IO) என்றார்.

வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கற ஒவர்க்கு, சேமழுடை நாரதபெரியாழ். திரு 4-9-5)னாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுப₄வம் ஒவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் பாதுக்கமலம் (பெரியாழ் திரு I-2-I) என்றத்தை, திருக்கமலபாதம்(அமலன்-I) என்றார்; பிதகச்சற்றாடையொடும்(பெரியாழ் திரு I-7-3) என்றதை, அரைச்சவந்தவாடையின் மேல்(அமலன்-2) என்றும், அழக்ய

260 /

27 | १०/०७

உந்தயைபெரியாழ் திரு 1-2-8), அயனைப் படைத்ததோவெழவுந்த (அமலன்-3) என்றும், பழந்தாம்பாலார்த்த வதரத்தை (பெரியாழ் திரு 1-2-9), சுந்வயற்றுதறபந்த(அமலன்-4) மென்றும், குருமாமணப்புண் ராவாவித்தகழும் திருமார்வைபெரியாழ் திரு 1-2-10), திருவார யார்பு(அமலன்-5) என்றும், அண்டமும் நாடுமெடங்க ஸ்ரூங்க்ய எண்டத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-13), முற்றுமுண்டகண்டம் (அமலன்-6) என்றும், நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நலாவிய கூகுத்தலத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-12), கையினார் நாரங்கனலாந்யர்(அமலன்-7) என்றும், செந்தொண்டை யாயைபெரியாழ் திரு 1-2-14), செய்யவாய்(அமலன்-7) என்றும், காங்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-16)வென்றதை, கார்ப்பாரியவாய கண்கள்(அமலன்-8) என்றும், உருவுகரியவாளி மாணிவண்ண(பெரியாழ் திரு 1-2-17)வென்றதை, எழல் ஸ்ரீமாணி(அமலன்-9)யென்றும், குழல்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-20) என்றதை, துளவெற்றயார் கமழ்நின்முடி (அமலன்-7)யென்றும் அருள்சி செய்தார். கோவலனாய் காவண்ணயுண்டவாய(அமலன்-10) னிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் அநுப₄வத்தில் கிருவரும் கூடும் ரத்திர்களாயாய்த்திருப்பது. கீப்யா மந:ப்ரீதி பிறக்கும்யா அழியா வித்த ஆழ்வாரை கீங்கு மந:ப்ரீதி பிறக்கும்யா (மநவை) என்று - மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்யா சொல்லிற்று.

திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமலை நல்லாடையுந்த
தேட்டரு முதறபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ் செவ்வாய்
வாட்டமல் கண்கள்மேன் முனியேற்ற தனிபுகுந்து
யாப்பனால் கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

அவ.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரிய பெருமாளைப் பாது₃ அது₃ கேஸாந்தமாய் அநுபு₄ விக்கப்பெற்ற பாண்பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷ்க்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்)
“அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கன்றவே”(அமலன்-1) என்று “யீரங்கே₃ சுயபாது₃ பங்கஜயகும்” (ர.ஸ்த 1-125) என்ற யீரங்க ராஜசரணாம் புஜங்களை(யதிராஜவிம்சதி-இச் சொல்லுகிறது. நல்லாடை) “அரங்கத்தம்மான் அரைச்சவந்தவாடை”(அமலன்-2) என்று ரங்க₃ து₄ ரந்த₄ ரனுடைய பீதாம்பு₃ ர(ர.ஸ்த 1-120)த்தைச் சொல்லுகிறது. (உந்தி) “அரங்கத்தரவின்னையான் அயனைப் படைத்ததோரெழ்வுந்த”(அமலன்-3) என்று விது₄ சுவந்து₃ அநமான நாபி₄ பத்து₃ ம(ர.ஸ்த 1-116)த்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதறபந்தம்) தேட்டரும் திறல்தேனான தென்ன ரங்கபெருமாள் திரு.2-1)னுடைய தேடற்கரிய உது₃ ரபந்த₄ ம் (பெரிய திரு.9-9-10). “அரங்கத்தம்மான் திருவய்றுதறபந்தம்” (அமலன்-4) என்று “படம் க்லோது₃ ரபந்த₄ நம்” (ர.ஸ்த 1-115) என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) “அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு”(அமலன்-5) என்று லக்ஷ்மிலவித குருஹ(ர.ஸ்த 1-111)மான வசூல்ஸ்த₂ லத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்)

“அரங்கநகர் மேயவெப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்” (அமலன்-6) என்று ஸ்ரங்க நேதானின் கண்ட₂(ர.ஸ்த 1-104)த்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) “அண்யரங்கனார்-செய்யவாய்” (அமலன்-7) என்று “அதூர மதுராம்போஜம்” (ர. ஸ்த 1-103) என்று அருணாதூர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டமல் கண்கள்) காரணோஜ்ஜவலமாய் அழலான்யையுடைய ராமரைப்புவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதூகருபமாய், “அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மனீந்து சொவ்வரியோடு நீண்டவெப் பெரியவாய கண்கள்” (அமலன்-8) என்று ஸிசாலஸ்பி₂தாயத்₃ரூச்ரஸிஶராதாம்ரத₄வளமான ஸ்ரங்க ப்ரணயி நயநாப்₃ஜங்களை(ர.ஸ்த 1-99)ச் சொல்லுகிறாரு. (மேலே) ஏவம்வித₄மான தீ₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை.

(முனியேறி) முந்வாஹநராய், (குஷபுகுந்து) குந்த மஹாபோக₃த்தலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து, (பாட்டனால்) அஸபா வத்துக்குப் பாசுரம்டுப்பேசன “அமலனாத்பிரான்” என்கிற ப்ரபந்தூத்தன் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோனன் புயங்கரனைக் (அமலன்-10) கண்டு வாழுமவறாய்த்து கீவர். பின்பு கூவியூபா வத்துக்கு பட்டிடர் தே₃ஸிகரானார். (கண்டு வாழும்) கூட்டுரை வாழ்ச்சியாக வாழுகிற; (பாணர்தாள்) வீணாபாணியாய்ப் பூர்வையுமாள் திருவூர்க்கிழே நிறந்தர ஸேவை பண்ணிக்கொண்டு கீழ்க்காடு குநப்பாணாழ்வார் திருவூர்களை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோம். அபீ₄யலாப₄மானது லப₄க்கவும் பெற்றோம்; பண்ணியாரு குறைகளுமல்லை யென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனிபன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்தி:

ஆழ்வார்ஸ்பெருமானார் ஜீயர் திருவாழகனே உரணம்

பெரியவாச்சான்பள்ளை அருள்சீசய்த

அமலனாத்சிப்ரான் வ்யாக்டுயாநம்

அவதாரகை

ப்ரணவம் போலே அதிலூங்குச்சுதமாயிருத்தல், வேத₃மும் வேதே₃ாபப்₃ரும்ஹணமான மஹாப₄ாரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸாக்தீரஹமாய் ஸர்வாதீகாரமுமாயிருக்கும். “வேதே₃ாபப்₃ரும்ஹணார்த்தூய தாவக்திராஹயத ப்ரபு:” (ஐ.ப₃ா 4-6) என்றும், “வேத₃ாநதீயாபயாமாஸ மஹாப₄ாரதபஞ்சமாந்” (ப₄ார. ஆதீ₃ 64-131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதே₃ாபப்₃ரும்ஹணமான மஹாப₄ாரதராமாயணங்களும் “நாராயணகதூம்மாம்” (ப₄ார-ஆதீ₃ 1-27) குத்யாதீகளைச் சொல்ல வைத்து ப₄க₃வத்கதை₂ அல்லாதவற்றையும் சொல்ல வைத்தது.

திருவாய்மாழியும் “அமர்சுவையாயிரம்” (திருவாய் 1-3-11) “பாலோடமுதன்னவாயிரம்” (திருவாய் 8-6-11) “உரைகொள்ள மொழி” (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதமலாயிரமா (திருவாய் 1-6-11) யிருந்ததேயாக்கலும் அந்யாபதே₃ சாஸ்வாபதே₃ சமென்ன, ஸாமாநாதீகரண்ய நான்னாயகமென்ன, த்ரிமுர்த்திஸாம்யதது₃த்தீர்ணதத்துவ நாதே₄மென்ன ஒவை தொடக்கமான அருமைகளை

யாத்தாயிருக்கும்; தருநெடுந்தாண்டகழும் பற்பற்று முப்பது யாடாயிருந்ததேயாகவும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையோகவும் தம்முடைய காபாலாப₄ ஞபமான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரத்பாதி₃ யாந்த்தும்; திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒக்குற்றங்களில்லையோகவும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு; த்ரினிதாதி₄ கார்களுடைய ஏ, ஸாகு₃ ணங்களை ப்ரத்பாதி₃க்கையாலே; ப்ரணவம் போலே எல்ல, அதிளங்குச்சதமாய் து₃ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே. “தத்தொஸ்த ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்த ந தத் க்வச்த்”(புர. ஓதி₃ 62-26) என்கறபடியே ஆயிரத்தலான்றும் கடஞ்சில் ரூப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் ஒத்தே யுண்டாய் ஒத்தில்லாததொன்றும் புறம்பின்றயேயிருக்கும்.

பரவ்யுஹவீப₄வங்களை ப்ரத்பாதி₃க்கையன்றக்கே ஓர்ச்சாவதாரனுபேண வந்தவதாத்து, திருவரங்கப் பெருநகருள் வரண்ணீர்ப்பொன்றி, திரைக்கையாலழவருடப் பள்ளிகொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டுபெருமாள் திரு 1-1), மணத்துாணே பற்ற நன்று வாயார வாழ்த்துக்கு பெருமாள் கரு 1-2) ப்ரபந்த₄மாகையாலே எல்லா ப்ரபந்த₄ங்களும் ஒப்ரபந்த₄த்துக்கு வைலக்கூண்டியமுண்டு.

மற்றையாழ்வார்களற்காடில் ஒவர்க்கு நெடுவாச்யுண்டு; “பல்லாண்டு” (திருப்பல்-1), “போற்ற” (திருப்பாவை-24) என்று பானிக்கவேண்டிற்று அவர்களுக்கு; அதுவேண்டாதே ஈந்மன்த₃து₄மாய்த்து ஒவர்க்கு. “குலங்களாய வீரரண்டிலான் ரலும் பறந்தலேன்” (திருச்சந்த-90) என்கறபடியே ஒவர் கும்மை நாலுவர்ணத்தலும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்;

பெரியபெருமானும் அப்படியே நனைத்திருப்பர்; நத்யஸீகள் நாலுவர்ணத்திலுமுள்ளாறல்லரே. “ஆழ்வார்கள் ஒருக்கறையர்” என்னும்படியிறே ஸ்தோண்ட்ராப்பொழியாழ்வார் ஜகாந்த்யம். அவர்லும் ஒவர் “பரோபதே₃ ஶமும், சிதரந்ரஸநமும் அநுப₄ வன்ரோத்₄” என்று வெறும் பெரியபெருமானையே அழத்தலை செவ்விதாக அநுப₄ விக்கறார்.

“ஸ்நேஹோ மே பரமः” (ரா.உத் 40-15) “என்ற னளவன்றால் யானுடைய அன்பு” (குரண்டாம் திருவ.100) “ராஜம் ஸ்த்வயி” குதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; “அதுவுமவனத்தின்னருளே” (திருவாய் 8-8-3). “நத்யம் ப்ரத்திஷ்டது:” குன்றன்றாகல் மற்றொருபோது கொடுபோக ஹாமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த₄ர்ம்மயைப்பற்ற வருக்கறதாகையாலே; “நன்னலாநலேன் காண்” (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாபோலே. “ப₄க்திப்ச நியதா” ஸ்நேஹமாவதென்? ப₄க்தியாவதென்? என்னில்; பெருமானையொழியச் செல்லாமை பிறந்து வியத்ரேகத்தில் முழந்த சக்ரவர்த்த நிலை - ஸ்நேஹம்; ப₄க்தியாவது “நல்” என்ன, “குரும்வ” (ரா.அ 31-24) என்னும்படியாய் முறையறந்து பற்றன ஒளைய பெருமாள் நிலை. “வீர” தன்னைத் தோற்புத்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வன்றீரன்று ஒங்கு வெல்லமுடியாது; தானும் வீரனாகையாலே தோற்புத்த துறையைப் பிழத்துப் பேசுக்கறான். “ப₄வோ நாந்யத்ர க₃ச₂தி” என்னை மீட்டராகலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. “அந்யத்ர” என்கறது “மற்றாரானுமண்டென்பார்” (சிறிய திருமடல்) என்னுமாபோலே கொடுபோக நனைத்த தே₃ ஶத்தன் பேருங்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கறபடி. குப்படி

ராமாவதாரமல்லதற்யாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து வெரும், ஒவர் தேவாரமான பெரியபெருமானையல்லது பறவியும் மீபு வங்களை அறியாதுயா.

ஸ்திவகுண்டம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரஸ்தலம், உகந்திருள்ளி திருப்பத்கள் குவையைல்லாம் பெரியபெருமானையானாப்போலே அவ்வோவீடங்களிலுண்டான வெளங்தர்யகு, ணசேஷ்மதாத்களைல்லாம் பெரியபெருமான் பக்கங்களே காணலாம். பெரியபெருமானங்கும் ஐச்வர்யமுயல்லாம் பரமபதத்திலே முகுளதமாயிருக்கும்; அவதாரத்தில் ஈர்வை போரும்; குங்கே வந்த பின்பு தழைத்தது. எங்கனேயென்னில் - பொங்கோதன் சூழ்ந்த புவனீயம் விள்ளுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கள்ற எம்பெருமான் பொங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனா(நாசி. திரு.11-3) பாதகயாலே அவ்வோவீடங்கள் ஸங்குசதமாயிருந்ததறே.

தன்னையுகந்தாரை அநுபவிக்கையன்றியே, ‘தான்’ என்றால் விழுக்ராயிருப்பாரும் கண்டநுபவிக்கலாம்படி சிருக்கையாலே நீர்மையினால் வந்த ஏற்றமும்கேடுண்டு; அதோத்தீர்க்கையிலே வஸ்துவுக்கு உத்கார்ஷம்; குணம் விளைப்பறவது குங்கோயிலே. குணத்தில் அகப்பட்டார் எவ்விரயம் போக்க அறியாக்களிலே.

“யதோ வாசோ நவர்த்தந்தே” (தை. ஆந 9-1) என்று போதுங்களுக்கெட்டாத ஸர்வேச்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோ அத் ஸுர்ஜுக்குள்ளே கண்டநுபவிக்கலாம்பழயிருக்கற ஸ்டந்து. தமதுக்கங்கு வரையுனேந்தும் மைந்தனேமதுரவாறான

திருமாலை-36) அவ்வாறு ஒவ்வாறாய்த்துக் காணும். கூவர் முக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருச்ஜநகரும், ரூபாத்⁴ நவர்த்தகமுமெல்லாம் பெரியபெருமாளே யென்றஞ்சிருக்கிறார்.

ப₂லபே₄ாக்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே” என்கிறபடி யெங்கனேயென்னில்; ப்ரத₂மஸாக்ருதமும் தானாய், பேற்றுக்கு வேண்டுவன நீவுவெந்துப் போந்த ஸளவூர்த்து₃ மும் அத்தலையிலே கீடக்கையாலே, பேற்றுக்கு குத்தலை மிழுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராத்ரே; உள்ளதுண்டாகில் ஆவனநுக்கிறத்துக்கு ஹெதுவாமத்தனை. குதரவியெங்களில் ஆருசியும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அப்ரத்வேத₄மும் விளைந்த மீமாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபஞப சூப்புத்தகளைக் காட்டக் கண்டநுப₄வித்து ப்ரீதராகிறார். “ஆநயயநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂” (ரா. யு. 18-34) என்று உமாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவணாழ்வானை அருள்பாடுடைப் போலே தாழ்ச்சி மற்றைங்கும் தவர்ந்து (திருவாய் 3-2-4) குடுத்தலையிருந்து வாழும் சோம்ப(திருமாலை-38) அருக்கிற லோகஸாரங்கமஹாமுநகளை அருள்பாடுடு, ‘நம் பாடுவானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்’ என்ன; அவரும் ‘அருள்பாடருள்பாடு’ என்று சொல்ல; குவரும் ‘அடியேன் அடிப்பாண்டிப்பாணன்’ என்று குறாய்க்க; அவரும் ஸ்டாதே நோள்மேலே யெழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு போக, வழிலே ஒன்பதுபாட்டுப் பாட, திருப்பிரம்புக்குள்ளே நன்று உதாம்பாட்டுப்பாடத் தலைக்கட்டுகிறார்.

I. அமலாதிபிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆபதுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்

நிமனீநிமனீநிதிவானவன்
நிம்மதிளரப்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என் கண்ணாளுள்ளன ஒக்கின்றதே.

பெரியவாச்சான்பள்ளை வ்யாக்யாந அரும்பது, விரை

அமலன் ப்ரவேஸே; ப்ரபந்த₄வைலகஷண்யமருள்சீ
செய்கறார் (ப்ரணவமத்யாத்). குறுப்புக்கூடு) பதறும் கூளமும்
கூடித்தூற்றாப் பொன். துறுப்புக்கூடானபடி எப்படியென்ன
அருள்சீசெய்கறார் (வேதே₃ாபப்₃ரும்ஹணத்யாத்). எல்லா
வற்றிலும் பற்ற ஆத₄க்யம் எத்தாலேயென்ன, அருள்சீசெய்கறார்
(யத்₃ஹாஸ்தீத்யாத்). வக்த்ருவைலகஷண்ய மருள்சீசெய்கறார்
(மற்றையாழிவார்களத்யாத்). பெருமானையொழிய வேறாரு
ப்பது₂வாந்தரமந்யாது எப்படியருக்கறவெதன்ன, அருள்சீசெய்கறார்
(ப்பநேஹா மே யத்யாத்). எல்லா ஸ்த₂லங்களையும் ஸ்டுப்
பெரியபெருமானைப் பற்றுகைக்கு ஹெதுவேதன்ன,
அருள்சீசெய்கறார் (ஹீவகுண்ட₂ மத்யாத்). (அவ்வாறு
இவ்வாறு) என்றது - ரஸோக்த. க்ருஷ்ணன் தானே வந்து
இவ்வாற்றலே கண்வளர்ந்தானென்றபடி. ப்ரத்பாத்₃ய
வைலகஷண்யத்தைச் சொல்லாந்றிரு கொண்டு ப்ரபந்த₄த்த
றுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருள்சீசெய்கறார் (உவர்
துமக்கத்யாத்).

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ. - முதற்பாட்டு. பெரியபெருமாள் திருவௌகளில்லை மேல்ஸ்மூர்த்து தம்மை அழிமகாண்டதென்கிறார்.

வ்யா. - (அமலன்) நத்யஸ்மீஸாரியாய்த் தண்ணீயராயிருக்கிற தாம் கீட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்துயமென்றிருந்தார். வந்துகீட்டின பின்பு பெரியபெருமாளுக்குப் பறந்த வைலக்கூண்யத்தைக் கண்டு “அமலன்” என்று கொண்டாடுகிறார். “அமலன்” என்றது ஹேயப்ரத்யநிக னென்றபடி. அபறைதபாப்மத்வாத்துக்குணங்கள் ஒத்மாவுக்குண் டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஹேயஸ்ம்பந்தாவறமாய், புகுவத் ப்ரஸாதத்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும். ஒவன் அங்ஙனன்றுக்கேயிருக்கை.

(அமலன்) ஸாத்துணென்றபடி. ஒவன் ஸாத்துணாகையாவது - தான் ஒருத்தன் ஸாத்துணாகையன்று; தன்னோடு ஸம்பந்தத்தாறையும் ஸாத்துராக்கவல்ல அடியடைமை. துயரறு சுடரடிதிருவாய் 1-1-1)யிறே. “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந” (ரா.உத் 82-9) என்றுமாபோலே. (அமலன்) என்கிறது - ஜந்மவ்ருத்தாத்துகளால் குறையந்ற தம்மை விழயிகர்த்த பின்பு தன்பக்கல் தோழம் தட்டாதே, “அநஸ்நந்நந்யோ அப்சாகஸீத்” (முண்டுக 3-1-1) என்கிறபடியே விளங்குகிறபடி. “என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோத்க்கே”(திருவாய் 3-3-4).

(ஆதி) “ஆதீயத குத ஆதீ:” ஸ்ப்ருஹஸீய னென்றபடி. தம்மை விழயிகர்க்கைக்கு அடியானானென்று

"ஓ,கு" என்னவுமாம். ஜகத்காரணத்வாதி₃ களைச் சொல்லவுமாம். ஆக, ஒரண்டு பதத்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் கல்பானாகுனோகமும் சொல்லுகிறது.

(ப்ரான்) ஒவ்வோந்தைகளை எனக்கறிந்து உபகாரகன். (ப்ரான்) உபகாரத்தைச் சொல்ல, சொல்லப்பற்றாமே "எத்தறம்" (நூலாய் 1-3-1) என்கிறார். (அடியார்க்கு) "ரத்நஹாரீ சயர்ஸ்த்வ:³" (ரா.ப₃ 53-9) என்கிறபடியே ஒவ்வெல்லூனின் கிழமையாலே ஒது நம்மளவிடங்காது. நம்மழியார்க்கா ட்ரத்தனையென்று அவர்களுக்காக்கினானென்கிறார். (அடியார்) நூல்பாக்காலே நிகழிப்தப்பறா யிருக்குமவர்கள்.

(என்னையாள்படுத்த விமலன்) தன்னிடையாட்டமுறியாத விஷயத்தை தன்னிழயார்க்கு பேசுவது, தனாக்கின போது, வன்கிறார். (என்னை) ப்ரக்ருதிக்கு அழிமைசைய்து போது, வென்னை; தந்தநத்தின் சிர்மையறியாத வென்னை. (தெளிவான்) தேஹாத்மாபுமாநிகள் தீண்டாதவென்னை. தெளிவாக்குத் தனக்கவ்வருக்ல்லாதாப்போலே தீமைக்கு தெளிகவ்வருக்ல்லாத என்னை. (ஆள்படுத்த) அவர்களோடே பிழையும்னை வைத்திலன்; அவர்களுக்கு பேசுவதமாக்கினான். (தெளிவாக்குத் தனவிலே நின்றுல் மீள பங்கையுண்டு தெளிவார, பேசுவத்தனவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; தெளிவாலே வருமதாகையாலே. ஒரு கேழத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் தெளிவால் மீளவிரக்ல்லை. மீன்பீடுணாழ்வானுக்கு தெளிவாயாய விழயிகாரம் பெருமானுடைய விழயிகாரத்துக்கு தெளிவாய்ப்போலே ஒவர்க்குத் தத்ய விழயிகாரம் முற்பட்படி. "ஏ, ஏ, ஏ, ஏ:" (ரா. ய 17-2) "ஆநதையநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂!"

(ரா.யி 18-38) அங்கு; இங்கு லோகஸாரங்கு, மஹாமுநிகளைப் போய் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டுவாரு மன்றான்.

அடியார்க்கென்னை	ஆடபடுத்து	தான்
சேஷத்வத்தினுடைய	எல்லையிலே	நன்றாப்போலே
சேஷத்வத்தினல்லையிலே	என்னை	வைத்தான். (மீலன்)
சறுமை பாராதே	ததி, யர்க்கு	சேஷமாக்குகையால் வந்த
ஒளஜ்ஜவல்யம்.	எத்ரிகள்	தரம்பாராதே
		சிரியர்
		தந்தாமளவிலேயிலே கொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) ஆளல்லாதவனல்லன் கிளர் கூப்பும் விழிகர்த்தான். நத்யஸரிகள் எடுத்துக் கைநீட்டும் பூமிக்குக்கிரவன் கிளர் கத்ரிபாறுக்கி ஜிளிப்பாறைப் போலே நத்ய ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற வென்னை நத்யமுக்தரோடாக்க விழிகர்த்தான். ஒவ்வொத்தார்யம் கற்றதும் அவர்களோடே கிளரன்றுமாம். “அஸ்மாபி₄ஸ் துல்யோ புவது” (ரா. யி-18.38)என்றார்களிலே. (விண்ணவர்கோன்) இங்குத்தைக் குழாத்தையாழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டுத் தந்தான். “உடன்கூடுவதென்று கொலோ?” (திருவாய் 2-3-10) என்று ஒவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவாண்ணாது. (மிரையார் பொழுத் வேங்கடவன்) பர்மஸம் நிறைந்திருந்துள்ள சோலையையுடைய திருவேங்கட மலையையுடையவன். பெரியபெருமானைப் பாபாந்த்திருமலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக் கவிபாடும் போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிலே கவிபாடுவது. “பறம்பதுத்தில் நன்றாம் ஸ்மதுரையிலே தங்கத் திருவாய்ப்பாடுக்கு வந்தாப்போலே, ஸ்வைகுண்டத்தின்றும்

திருமலையிலே தங்கக்கானும் கோயிலுக்கு வந்தது” என்று டாட்டரருள்சீசய்யும்படி. அன்றேயே, கோயில் போக்குவரதை முக்கு நிலமல்லாமையாலே திருமலையிலே போய் தார்க்கப் பார்க்கிறாரென்றுமாம். (விரையார்) நத்யஸீகனை டிடையனாவதுக்கு மேலே ஒரைச்வர்யம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பௌதில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே மாந்துவார் ஆழங்காலிலே ஒளைப்பாறத் தேடுமாபோலே அவர்களும் வந்து அழிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொனியளிட்டிடம்.

(நிமலன்) குத்தலையில் அர்த்தத்வமும் கூடனின்றிக்கே டிருக்க, குப்பட உபகர்த்தகயால் வந்த ஒளஜ்ஜவல்யம். குவனும் பூராயிடப்பார்த்திராதொழிகை. அச்த் வ்யாவ்ருத்தியாலே பூராயிடப்பார்த்திராதொழிகை. அச்த் வ்யாவ்ருத்தியாலே பூராயிடப்பார்த்திராதொழிகை. (நிமலன்) குத்தலைக்கு டாகர்த்தானாய்ருக்கையன்றிக்கே தன்பேறாய்ருக்கை. “ஓமலன்” என்று தனக்காக்கின்படி; “விமலன்” என்று நன்னியார்க்காக்கின்படி; “நிமலன்” என்று நான்பச்சையிடாடிருக்க என்கார்யம் செய்தானென்கிறார். (நிமலன்) குதுருப்பேறாகச் செய்தானென்கிறார். “க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராம:” (பா.ப.ா 1-85) என்கிறபடியே.

(நீதவானவன்) ஶேஷேஶஷத்வங்கள் முறைமாறாத நீத்யங்கு தயிலேயுள்ளவன். “ஈச்வரோஹம்” (க்தா 16 - 14) என்று எதிர்ப்பிழுக்குமிடமறே கவ்விடம். அங்கு கலைக்குவாருமல்லை, கலைக்குவாருமல்லை; கூங்கு

கலக்குவாருமுண்டு, கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங் கத்தம்மான்) நீதிவானவன் என்னா, நீண்மதிளரங்கத்தம்மா என்கிறார். “அளப்பரியாறுரமுதை அரங்கம் மேய அந்தண்ணை” (திருநெடு-14)என்னுமாபோலே. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) ரசஷ்கத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதிலை யுடைய பெரிகோயிலே கண்வளர்ந்தருஞ்சிற பரமஸேஷி. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்ந்தான்றே ஸேஷத்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் பே₄ாக₃ யதை நலமல்லாமையாலே மீளவும் கோயிலே புகுக்கிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம். (திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும், குளிர்த்தியும், விகாஸமும், பர்மளமும் தொடக்கமானவை. ஆத்₃த்யனைக் கண்டான்றே தாமரையலருவது; ஒத்தாமரைக்கு ஆத்₃த்யன் குவர். ப்ராப்தி திருமலைத்தடங்கள்லும் திருக்கண்கள்லும் ஒற்றக்கொள்ளும் திருவழகள். குவருடைய தளிபுறையும் திருவழ(திருநெடு-1) கள்ருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) தொடர்ந்து வருகைக்கு ப்ராப்தி. (வந்து) த்₃வீபாந்தரத்தில் சரக்குச் சேரவேண்டனால் பாதிப்பாதி வழியாக்கலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணும்ரே; அங்குனன்றியே, “வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்” (பெரிய திரு 3-5-1) என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றனானும் தானே என்கிறது. (என் கண்ணினுள்ளன) *** (நீதிவானவன் கமலபாதம் - என் கண்ணினுள்ளன) ஸத₃ாத₃ர் ஸநம் பண்ணுக்கறவர்கள் கண்ணுக்கலக்கானது கிளர் என் கண்ணுக்கலக்காக்கிறது!

*** ஒரு வாக்யம் நமுவிற்று.

வல்லதனை நானும் விரோத₄ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே என்கண்ணைச் செம்பள்தீதேன்; தொடர்ந்து வந்து செம்பள்தீத நன்னையறுத்து உள்ளேபுகுந்து நற்கையாலே என்றன்னைனுள்ளன என்கிறார். அன்றயே தம் கண்ணாலே பார்க்கக் கூட அவத்₃ யமன்று கண்ணைச் செம்பள்தீதார்; நன்னைனுள்ளே ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கற்று.

(ஒக்கன்ற) ப்ரயோஜநம் குரண்டுதலைக்கும் ஒத்திராந்து; அங்குத்தைக்கு ஸீலெஷ்ட்₃₄; குங்குத்தைக்கு ஸ்வெளுபள்த்₃₄. (ஒக்கன்ற) ப்ரத்யக்ஷைஸமாநாகாரமாயிருந்த பறுன்னுதல்; என் கண்ணுக்கல்க்கான ஸ்த்திலூம் பழைய நலை முறையாதிருந்ததென்னுதல்; ஸம்ஸார்க்களைப் பார்த்து அங்கஞக்கு மொக்குமோ வென்கிறாராதல்; குந்த ஸாப₄ம் அர்சுலைக்குமொக்குமோ வென்கிறாராதல்.

(அமலன்) உயர்வறவியர்நலமுடையவன்(திருவாய் 1-1-1). (ஏ.க) யவன்(திருவாய் 1-1-1). (ப்ரான்) மயர்வறமத்நலமருளனன் (நிலையாய் 1-1-1). (அடியார்க்கு) பயலுஞ்சுட்ரோள்(திருவாய் 3-7). (நிலையவர் கோன்) அயர்வறுமமரர்களத்பதி(திருவாய் 1-1-1). (யந்து) ஓவர் தொழுதெழு திருவாய் 1-1-1) என்றார், ஒவர்க்கு நிலையரானே வந்துநின்றன.

கும : - புதுந்பாட்டு. அமலத்வம் முக்தர்க்கும் உண்டேயென்ன, குமார்த்தய்க்கிறார்(அபஹுதபாப்மேத்யாத்₃). ஸாத்₃த₄ னென்று குமார்த்தரம். முந்தன அர்த்தத்திலே அஞ்சிச்செய்க்கிறார் குமார்த்தராத்₃கள்த்யாத்₃).

2. உவந்தவள்ளுத்தணாய் உகைமளந்து அண்டமுற
நவர்ந்தநின்முழயன் அன்று நேர்ந்த நசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்கணைக்காருத்தன் கழயார்

பொழிறூங்கத்தம்மான் அரைச்
சவந்த ஆடையன் மேல் சென்றதாம் என சிந்தனையே.

அவ: ஏரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டல் – அவன் தொடர்ந்து
வந்தபடி சொன்னார்; ஒப்பாட்டல் – தாம் மேல்விழுந்தபடி
சொல்லுகிறார்.

(ஆதீயதே) ஆதாநம் பண்ணப்படுகை. ஸ்வீகரிக்கப்
படுகிறானென்றபடி. “ரூான்” என்றது கீழைப்பற்றவாதல்;
மேலைப்பற்றவாதல். (என்னை) தன் ஸத்துபாவமந்யாத
வென்னையென்றுதல். தன் கல்யாணகுணமந்யாத
வென்னையென்றுதல். “ஆபபடுத்த” என்றத்தால்
ஆதுக்யமேதன்ன அஞ்சிச்செய்கிறார் (பத்துவச்சேஷத்வ
மத்யாது).

“விண்ணவர்கோன்” என்கையாலே, பேசவேத்துவத்திற்
னெல்லையென்கை. ஆழங்கால்-வ்யங்க்யம். பீலகுண
மிகுத்யாலே ஆழங்காலென்கிறது. இவனுடைய
அத்துவேஷாத்துகளும் பொறுக்கமாட்டானென்றுமத்தை
அஞ்சுகிறார் (பத்துப்புயாமத்யாது).

கலக்குகிறது-ப்ரக்ருதி, கலங்குகிறான்-பத்துதாத்மா,
(தஞ) புஜ்யவாசியாதல், ரூபடியாதல். விண்ணவர்கோன்
என்று துவிபாந்தரவஸ்து. கண்ணுக்கு விஷயமென்னாமல்,
உள்ளன வென்பானென்னென் அஞ்சிச்செய்கிறார்
(வல்லதனை நாளுமத்யாது). ஒக்கின்ற என்கையாலே
நலைகுலையாத்திருக்கை.

திருவடிகள்லே தொடர்ந்த திருவள்ளும் திருப்பரியப்பத்தின் மேல் சேர்ந்தபடி யெங்குனேயென்னில்; தானற்று சேர்ல் விஷயத்தின் போக்கு₃யதைக்குக் குற்றமாம். ஆகையாலே போக்கு₃யதை அளவுபட்டுமல்ல, ஆசை தலைமழந்ததுமல்ல; நடலோதும் களர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கடந்ததொரு ராநும்பு கடலை அளவிடல்லவே கரையேறுவது; ஒருத்தை ஏநுத்தையிலே ஏற வீசுமத்தனையிறே.

வ்யா:- (உவந்தவள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாறை அகப்படுத்துக்கையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயபத்யாய் அவைப்தஸமஸ்தகாமணாயிருக்கறவன் அந்த்தூயாய் வந்து, தன் குத்தாடுகளைத் தலையிலே வையா நன்றால் “பக்கியழுர்த்தாநம் அலங்கரிஷ்யதி” (ஸ்தோ. ர-31) என்று உத்திர வேண்டியிருக்க, அவையறயாதொழிய, ப்ரஜை யான்று, இக்கக்கண்டு உக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்த நிலைவள்ளத்தை யுடையவனாய். குவற்றைப் பிரந்தால் வ்யஸநமும் தாந்திரையிறே; “வ்யஸநேஷா மநுஷ்யாணாம் ப்ராஹஸம்புவதி” (பா.ஏ. 2-40) என்கறபடியே.

(ஓ வகுமளந்து) வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே நீந்துவந்தாலும் உக்குவறயாத லோகத்தைக் கிடீ நூறும்பிரதே யனந்தது! உக்குவறயாமைக்கு நீந்துவாயா(திருவாய் 3-2-2)மறே. கு₃ணாகு₃ணந்துபணம் நீந்துவாயா, எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை நீந்துவாயாலே, பக்தமாந்களும், பாதக்களும் ஒக்க வாழ்ந்து விடுவது.

(அண்டமுற நவர்ந்த நீண்முழயன்) அண்ட₃கடாஹத்தலே சென்று சேர்ந்த திருவப்பு₄ ஷைகத்தையுடையவன். அண்ட₃கடாஹம் வெழுத்து அடைகட்ட வேண்டும்பழியிறே அபேசைதும் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம் மோழையை”(திருவாய் 7-4-1).

(நவர்ந்த) நமர்ந்த, புவலர்ந்தாப் போலே. (நீண்முழயன்) உப₄யவிப்பு₄தக்கும் நீர்வாஹகளைன்று தோற்றும்பழியிருக்கிற திருவப்பு₄ ஷைகத்தையுடையவன். ரச்சியவர்க்க₃த்தை நோக்கனாலே ரசைகன் முழு₄பிப்து. (அன்றத்யாதூ) கண்ட காட்சியிலே “ஜிதம்” என்ன வேண்டும்பழியிருக்குமவனிறே. எதிர்ட பையல்களை முழுக்கைக்கு வெவ்விய ஸரத்தையுடைய சக்ரவர்த்தத்திருமகன். (அன்று) ரசைகனானவன் ரச்சியத்தை நோக்கக்கடவுதாக வந்து நன்றவன்று. நேர்ந்த நசாசரரை எதிர்ட நசாசரரை. நேர்ந்த நசாசரர் எங்கறது - திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமேழுகைக்கண்டும் எதிரம்பு கொப்பதே! என்று. (நசாசரர்) வள்ளில் முக₂ங்கண்டறியாத பையல்கள். (கவர்ந்த) புறப்படும்போது விந்யத்தோடு புறப்பட்டு, வேட்டை நாய்கள் ஒடு மேல்விழுமாபோலே விழுகை. (வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய், படும்போது காலாக்கந் போலேயிருக்கை. “தீ₃ப்தபாவக ஸங்காஸஸஸரை:” (ரா.ய. 16-32) எங்கறபழியே பருமாள் கண்பார்க்கலும் முழுத்தல்லது நல்லாத வெம்மை.

(காகுத்தன்) குழப்பறப்பால் தரம் பாராதே விழயிகர்த்தபழியம் வீரவாசியம்.

(கடியார்பாழில்) திருவுலகளந்தருள்ளூடுமே பிழத்து அழயாற்ற, ராவணவதும் பண்ணைத் தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருள்ளான். ஒன்னமும் வேர்ப்படங்கற்றல்லை. திருச்சோலையில் பரிமளம் ஸ்டாயர்க்கு ஸிஸி ரோபசாரமானபடி, (அரங்கத்தும்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் கூழவுதீரக் கோயிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுக்கபடி. (அம்மான்) ஒங்கே வந்த பின்பு ஈஸ்வரத்வம் நிலைநிற்கை.

(அரைச்சிவந்தவாடை) உடையார்ந்த வாடைதிருவாய் 3-7-4); செக்கர்மாமுகில் (திருவாசரியம்-1); திருமேனிக்குப் பரப்பாக்கமான திருப்பீதாம்பூரம். (சிவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றன் மேலே எனக்கு மனஞ்சென்றது” - என்றுமாப்போலே ஆஸ்சரியப்படுகிறார். (என சிந்தனை) ஒருடைய கூறையுடையைக் கண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு ஒத்திலேயகப்பட்டது. (என சிந்தனை) திருவூதகளின் சுவாறந்தபின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடா நற்கத் துறையிலே சிர்வௌயைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாறைப்போலே திருவூதகளில் நன்றும் திருப்பீதாம்பூரத் திலே திருவள்ளத்தைக் கண்டபடி.

அஞ் - கிரண்டாம்பாடு. (உவந்தவித்யாத்) (தானநின்து சூரில்) திருவரையில் பேராக்கயதையையற்று கிட்டிலென்றபடி. (விஷயத்தின் பேராக்கயதை) திருவூதகளின் பேராக்கயதை. (உகப்பு) ஆழ்வார்விஷயமாதல்; லோகவிஷயமாதல். உகக்காற்யான்டால் வைப்பானென்னென்ன அஞ்சிசெய்கிறார் (உணர்து ஜெத்யாத்). (அடைகட்ட) தமர்ட. அளப்பதந்து முன்பு நீண்முடியில்லையோவென்ன அஞ்சிசெய்கிறார்

ஒத்தால் திருவுலகளாந்தருளித்தையும் ராமாவதாரத்தை
யும் பெரியபெருமாள் பக்களிலே ஓரோவகைகளாலே காண்கறா். (2)

3. மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்

சந்தசெய்யந்தான் அரங்கத்துறவின்னையான்

அந்தயோல் நந்த்தாடையும் அதன் மேயைனப்

படைத்துதோறநல்

உந்தமேதன்றோ அடியேறுள்ளத்தின்னுயிரே.

அவ: முன்றாம்பாட்டு. திருப்பிதாம்புரத்தினழகு
திருநாடு₄ கமலத்தலே வீச்றிறு.

வ்யா - (மந்திபாய்) திருமலையில் பலாக்கள் வேரே
யிழத்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கட்க்கையாலே அங்குத்தைக்
குரங்குகள் ஜாத்யச்சாபலத்தாலே ஒரு பழுத்தை புஜ்ஜக்கப்புக
மற்றை மேலில் பழுத்தலே கண்ணயோடிடு ஒத்தையீட்டு
அதலே பாய்ந்து தாவாந்திரமத்தனையாய்த்து.
பெரியபெருமானுடைய தி₃ வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்கால்
படுகறாப் போலேயாய்த்து அவைகளும். கானமும் வானரமும்
வெடுமுடை வேங்கட(நான்.திருவ-47)மறே. (மந்திபாய்)
ஒன்றையொன்று பற்ற மாலையாக நாலாந்திரம்.
திருச்சின்குரல் கேட்வாறே பாய்ந்தோபாந்திரமென்றுமாம்.
பறம்பத₃ மும், திருமலையும், கோயிலும், திருவயோத்தையும்,
திருச்சோலையும் ஒருபே₄ கூக்கூயிருக்கறபடு. எங்கும்
மாற்மாற்த தங்குகை. (மந்திபாய்) பலாக்கள் வேரோடு

(ராக்ஷஸர்க்குத்தையித்யாத்).
வீரீ₄ ஒணாழ்வானை.

(ஷஷ்யீகர்க்கை)

பண்ணயோடு வாசியறப் பழுத்துக் கூடக்கையாலே ஒன்றிலே
வாய்வைக்கப் பொதே தான் வேண்டினபடியே
தீர்யும்படியாய்த்து.

(வெவேங்கடம்) தமிழ்தே₃ ஸத்துக்கு எல்லைநலம். (மாமலை)
போக்யதை அளவற்றிருக்கை. உப₄யன்பு₄தியும் ஒரு
முலையிலே அடங்குமென்றுமாம்.

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய நன்றான்) எத்தனையேனும்
தண்ணியார்க்கும் முக₂ங்கொடுத்து நற்கற ஒந்நிர்மையை
யநுஸந்தி₄த்து, ந்த்யஸர்கள் வந்து படுகாடுகடப்பது
ஒங்கேயாய்த்து. மேன்மையை அநுப₄ஷ்கிருமத்தனையிறே
அங்கு; ஶலாநுப₄வம் பண்ணலாவது ஒங்கேயிறே.

ந்த்யஸர்கள் திருமலையிலே நற்கற ஶலவத்தையிலே
ஏடுபெட்டு வந்து ஆஸ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே
விழிகண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் ஆனைக்குப்பாடுவாறைப்
போலே மந்த்கள் பக்கலே திருவள்ளத்தை
வைத்தானென்றுமாம்.

(அரங்கத்தரவின்னையான்) அங்கு நன்றும் ஒங்கே
சாய்ந்தபடி. பரமபத₃த்தினன்றும் அழையாற்றனான்;
திருமலையளவும் பயணமுண்டாயிருந்தது; அங்கு நன்றும்
வடக்குத் திருவாசலாலே கோயிலே சாய்ந்தான்.
ராமாவதாரத்தே பிழத்து அழையாற்றனான்; ராவணவதும் பண்ணத்
தெற்குத் திருவாசலாலே வந்து சாய்ந்தவித்தனையா
யிருந்ததென்றுமாம். (அரவின்னையான்) தீர்க்கறவன்
சாய்ந்தருள்ளால் உள்ளவழகு. (அரவு) நாற்றம், குளித்த,

மென்மையும். (அரங்கத்தறவின்னணியான்) “ஸௌஷ்டே
புரஸ்தாச்சாலாயாம்” (ரா.அ 111-14) ஸ்பீரதாழ்வானை
வளைப்புக் கடக்க விட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக்
கடந்தாப்போலே ஸம்ஸார்களைப் பற்றாலெல்லது
போகேனென்று வளைப்புக் கடக்கறான். சக்ரவர்த்தத்
திருமகனைப் போலே முதல்ல் ஸரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட
வாரே, “சாபமாநய” (ரா.ஷ 21-22) என்று சிறுமவர்ல்லர்;
ஆற்றாமையைக்காட்டி ஸரணம் புக்குக் கடக்குமவரிறே கூவர்.

(அந்தபோல் நறத்தாடையும்) ஸந்த்யாராகம்
போலேயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்பரமும். “அரைச்சவந்த
வாடை” என்றது பின்னாட்டுக்கறய.

(அதன் மேல்) கீவ்வழகனென்றும் கால்வாங்கமாட்டுக்கறலர்.
(அயந்தியாத்) சதுர்த்தஸபுவந் ஸ்ரஷ்டாவனப் ப்ரஹ்மாவுக்கு
உத்பத்திஸ்தாநமான திருநாபீகமலத்தின் மேலதன்றோ.
சதுர்முகஸ்ருஷ்ட பூர்வகாலத்திலேயாக்கலும், கூப்போதும்?)
ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமென்று கோள்
சொல்லத்தாராந்றது, திருநாபீகமலம். (எழ்வுந்த)
கூக்பத்திக்கை. “ப்ரஸவாந்தஞ்ச யொவநம்” (?)
என்கறயடியன்றக்கேயிருக்கை.

(அடியேன்) “பதம் ஸிஸ்வஸ்ய” (தை. நா - 11),
“யஸ்யாஸ்ம” (யஜார்.ப்ரா 3-7) என்கற ப்ரமாணத்தாலே
அடியேன் என்கறாரல்லர். அழகுக்குத் தோற்று
“அடியேன்” என்கறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே)
என்னுடைய நற்சிவனானது திருநாபீகமலத்ததன்றோ

வள்க்ளார்.

விடாமைக்குப் பற்றாசு: “மருடயேலும் விடேல் நண்டாய்” (குருவாய் 2-7-10) என்னுமாப்போலே. ஒப்பாட்டில் பாரியபெருமாள் பக்கல்லே திருவேங்கடமுடையான் உள்ளெழுமூன்றென்கிறது.(3)

“துருமாமதிஸ்கூழ் ஒலங்கைக்கிறவன் தலைபத்து உத்ரவோடு ஒர்வெங்கனையுயித்துவன் ஒதுவன்னன் மதுரமாவன் போடமாமயஸாடறங்கத்தம் மான் திருவயிற்று உத்ரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நன்றால்லாகின்றதே. (4)

அவ.- நான்காம்பாட்டு. திருநூபி⁴ கமலத்தோடே சேர்ந்த நிருவது₃ ரப₃ந்த₄ நத்தை அநுப₄விக்கிறார்.

வ்யா.- (சதுரமாமதிஸ்தியாத்) கட்டளைப்படிழருக்கை. (மாமதிஸ்) து₃ர்க்க₃த்ரயம். “ஈச்வரன்” என்றறியச்செய்தே எதிர்க்கப் பண்ணனை மதிஸ். (இலங்கைக்கிறவன்) மு(தை)ழங்கலே எம்ஹங்கிடந்த தென்னுமாப்போலே. “லங்காம் ராவணபால்காம்” (ரா. ஸூ 1-39). (இலங்கைக்கிறவன்)

அரு:- முன்றாம்பாட்டு. நாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்க்ளார். (ஸ்ரமத₃முமத்யாத்), (சந்தசெய்ய) கிட்டும்படி நன்றானென்னுதல்; ஆஸ்ரமியாநந்கப் பராக்காய் நன்றானென்னுதல். முதந்பாடைக் கடாக்ஷித்துப் பரமத₃த்தல் நன்றும் அழியாற்றுல்; இரண்டாம்பாடைக் கடாக்ஷித்து ராமாவதாரத்தலே அழியாற்றுதல். உந்தயைப் பற்றாசாகப் பற்றினவிடமுண்டோவென்ன அருளிச் செய்க்ளார் (மருடயேலுமத்யாத்).

ஸர்வேச்வரன் ஸ்வைகுண்டத்தைக் கல்வருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றருந்தாப்போலேகானும் ஒவரும் ஒலங்கைக்கு ஈச்வரனென்றருந்தயடி.

வீரக்தனான திருவழியங்கூட மத்து ஐச்வர்யமறே. “யத்யத்ரமோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராசஷ்டிலேசுவரः। ஸ்யாதயம் ஸாரலோகஸ்ய ஶக்ரஸ்யப்ச ரசஷ்தா॥” (ரா. ஸூ. 49-17) என்றானிறே. யாவனைருவனுக்காக ஒவனை அழிச்செய்ய ந்தனக்கறார், அவன்தன்னையே ஒவ்வரனுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிளர் அல்பமநுசால்த்தானாக்கல்.

(தலைபத்துத்த) பனங்குலை உதர்த்தாப்போலே யதிர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடக்கு. (ஓடிடு) அநுசால்க்குமாக்கல் அழிச்செய்ய வேண்டாவிறேயென்று புசனலே ஒளைப்பத்து விடபடி. “கச்சாநுஜாநாம்” (ரா. ய 59-144) என்கறபடியே.

(ஒர்வங்கனையுய்த்தவன்) பிற்றைநாளைப் புசனலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்ததமன்றோவென்று ப்ரஹ்மாத்கள் கருதனவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான வநஞ்சிலே அத்வதியமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விடவன். அவன் ப்ராத்கால்யத்தல் நலைந்றானென்று அநந்தப்பிபு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விடபடி.

(ஒதவண்ணன்) ராவணவதம் பண்ணி ஸ்வீபி₄ ஷணாழ்வா னுக்கு முடகொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாய், ப்ரஹ்மாத்கள் புற்பற்றுஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ண வீரஸ் தோற்று ஸ்ரமஹரமான வடவோடே நன்றநிலை.

(மதுரமாவண்டுபாட) வினையற்றவாறே ஆடல்பாடவுக்கு ஒடங்காடுத்தபடி. சிலர் பாழனால் ஆடுவாரும் வேணுமே; மயில்கள் ஆடப்புக்கன. (மாமயில்) ஒருமயில் தோகை ஸ்ரீத்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கப்படாப் போன்றுக்கை. ரூஷ்கள் கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிர்ந்து மயில்கள் ஆடப்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், குவற்றன் கூத்தாட்டாதல், என்றும் தீர்யக்கீர்யோந்களுக்கு நலமாகை. (வண்டுபோடுமாயிலை) ஸ்ரீவைசுகண்டநாகன் பௌத்தமானவாறே நக்யஸர்களும், வண்டும் மாமயில்களுமானபடி. “ஸர்வை: யாவ்ருதோ தே₃வை₃ வாந்ரத்வமுபாக₃தை:” (ரா. ய 114-17) என்னக்கடவுத்திரே. ராஜா வெள்ளைசுட்டையிட்டால் அழயார் காருப்புச்சுட்டையிடும்தனியிரே.

(அரங்கத்தம்மான்) பெரியகோயில்லே கண்வளர்க்க பூரம்பேசுத்திடைய. (திருவயற்றுதரபந்தம்) ஆபாரணத்துக்காபாரணம். பெற்றவயற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள்ள நன்றாகின்றதே) என்னைஞ்சினுள்ளே அழகு பொண்டேறா நன்றதே; நெஞ்சம் நாடுறே (திருவாய் 8-6-4); அகவைந்றாலும் பசையில்லை. கீப்பாடில் த₃ஸரத₂ாத்மஜன் பூரயும் ஒங்கே உண்டன்க்றார். (4)

ஐந். - நாலாம்பாடு. (சதுரமத்யாத்த₃) (கட்டளைப்பாடு) தீர்க்காசவரணையோடே கூடியிருக்கை. தீர்து₃ர்க்க₃ம் அது₃ர்க்க₃ம் ஜலது₃ர்க்க₃ம்; ஆக து₃ர்க்க₃த்ரயம். அவன் அறுவியனானால் இவர்கள் தீர்யக்காக வேண்டுவானென் தொன்ற அநுள்செய்க்றார் (ராஜேத்யாத்த₃). (பெற்றவயறு) தொலைப் படைத்தது. (அகல நன்றாலும்) தாம் அகல

5. பாரமாய யழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்ற என்னுள் புகுந்தான்
கோரமாதவம்செய்தனன்கொல்லுறியேன்

அரங்கத்தம் மான்திரு
வாரமாப்தன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

அவ. - ஜந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான
பெரியப்ராடியார்ஞாக்கிற திருமாபுகிளர் என்னை
ஸ்வஞபாநுஞபமான கைங்கர்யங்கொண்ட தென்கிறார்.

வ்யா.- (பாரமாய) ஸர்வசக்தியான ஸர்வேஸ்வரனே
தள்ளுமெட்டத்தலும் ஒருநலைநன்று தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை;
ஸம்ஹரப்பதும் நரகத்தலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும்
நரகத்தலேயாயிருக்கை.

(பழவினை) காலமெநாதி; ஆத்மாவோ நதியன்; அச்த
ஸம்ஸர்க்கமுமன்றே யுண்டிரே. ஒக்காலமெல்லாம் கடைக்
கட்டுப்புத்தகுாயிருக்கும்ரே. “ஸர்வாபேப்போ மோகஷயிழ்யாமி”
(க்தா சரமஸ்லோகம் 18 - 66) என்றவன்றானே தள்ள
வேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) விரகராயிருப்பார் அழயறுத்து நெடுஞ்சூவர்
தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்க. நதியஸ-ார்களுக்குப்
பாபஸங்கையுண்டாகிலும் ஒவர்க்கல்லாதயறபண்ண.

நன்றாலும் ப்ரயோஜநமல்லை. அங்கும் வந்து
ஸஞ்சாரக்குமென்றுபடி.

(என்னை) பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத வென்னை. பாபம்படும் ஆகரமான என்னையென்றுமாம். “அக₄மஹோத₃த₄:” (?) (குன் வாரமாக்க வைத்தான்) தூன் என்றால் பசுபத்துக்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக் கூறாக என்பேரலே தனக்கு குருப்பென்று தன் பேரலே எனக்கிருப்பாக்கினபடி, அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) ஒச்சந்தாநச் சாபம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) ஒந்த நன்மைகளுக்கு மேலே, (என்னுள் புகுந்தான்) மன்னையும் ருள்ளாற்றாமையாலே, ஸ்டாய்த்தவன் தபாகத்தை நீக்க உள்ளே மழுகுமாப்போலே, என்னுள்ளம் புகுந்தான். வாலிபுக்காந்திதே ராலையிட்டைத்து, மஹாராஜர் குருந்து குறும்புசெலுத்தனப் போலே யாகவொண்ணாதென்று என் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ராலையாதயான என்னஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். “அநஸ்ரந்நந்ய:” (புண்ட₃க 3-1-1) என்கறயாடியே குத்தோபோட்டற்றருக்குமவனுக் கூப் குத்தாலல்லது செல்லுக்கறத்திலை என்கறது.

(கோரமாதவமத்யாத₃) கீப்பேற்றுக்கடி என்னென்று யார்த்தார். ஒந்த₃ரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அந்கறலேன்; நானறியவொன்றுமல்லை. கீப்படி பாங்கிப்பானென்னென்னல்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நதி₃தீரத்திலே கீடந்து ராஸ்ஸூ பண்ணினானோ அந்கறலேன். கே₄ரமான ராஸ்ஸாக்கறது - அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறன யார்யவுடையாறைப் போலே குருக்கை. “எந்நன்ற செய்தேனா என்னஞ்சல் தகழ்வதுவே” (கிருவாய் 10-6-8)

என்றுமாப்போலே.

(அரங்கத்தம்மான்) ஒப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கூடந்து தபஸ்ஸூ பண்ணினானும் அவனாய்ருந்தது. சீசிரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாதே.

(கிருவாரமார்பதன்றோ) பெரியப்ராடியாரையும் ஹாரத்தையுடைத்தான் மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நழைலே ஒதுங்குக்கறார். அவனைக் குற்றது “தேந மைத்ரி படுவது” (ரா.ஸ் 21-20) என்றும், அவனைக்குற்றது “ந கச்சந்நாபராத்யதி” (ரா.ய 116-44) என்றும் சிறையிலே யிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கறவள், மார்பிலே ஒருந்தால் சேரவிச் சொல்ல வேணுமோ? அழகிய மார்வனாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாய்ருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்கு உடலாம்த்தனையிறே. “ஸர்வப்து₄ ஏண பு₄ ஷார்ஹா:” (ரா.க. 3-15) என்றுமாப்போலே.

(அடியேன) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை; ஒதுப்ரந்துடையவழிமை. முந்துற “தூ₃ தோ ராமஸ்ய” (ரா.ஸ் 36-2) என்றவன், ப்ராடிக்டாக்ஷம் பற்றவாறே “த₃ அஸோதஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய” (ரா.ஸ் 42-34) என்றான்றே. (ஆள்காண்டது) ஓழந்த சேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(அடியேனயாடகாண்டதே) ராஜ்யமழந்த ராஜபுத்ரனை யழைத்து முடிகூட்டுமாப்போலே, அழகலே அழுந்தன என்னை அவன் குணங்கிளர் பழைப்பித்ததென்கறார். அழகலே அழுந்தனாரை குணத்தைக்காடிப் பழைப்பிக்கலாம்;

குணத்திலே அழுந்தனார்க்கு குணமே வேறும். நீரிலே அழுந்தனார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்கவிடுமத்தனையன்றோ உள்ளது.

பெப்பாட்டால் - அந்தர்யாமிப் ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபகத்வசக்தியும் ஒங்கே உண்டென்கிறார். (5)

துண்டவன்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வன்னுவாழ் பொழில்கூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்
அண்டரண்டபக்ரண்டத்து ஒருமாநிலம் எழுமால்வரை
முற்றும்

உண்ட கண்டம் கண்ண் அடியேனை உய்யக்காண்டதே. 6.

அவ.- ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும்
அழுதுசெய்தருள்ள கண்டத்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற
வெள்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே
ஏற்படுதென்னவுமாம்.

ாஞ். - அஞ்சாம்பாட்டு. (ஸாரமாயவித்யாத்_{தி}) (ஸாரமாய)
எனையினுடைய புராணான்யமாதல்; க்ரெளர்யமாதல்.
இவற்றை வாக்யத்துவயத்தாலே அஞ்சிசெய்கிறார்
(ஸர்வவசக்தித்யாத்_{தி}). பழமையேதன்ன அஞ்சிசெய்கிறார்
(ஆத்மாவித்யாத்_{தி}). வாரம் - ஸ்நேஹமாதல், கடமையாதல்.
இவண்ணுக்கு மிறையைத் தான் இறுக்கநேனன்று தன்பேரிலே
ஏற்படுக் கொள்ளுகை. (சாபம்) குட்டி. ஸத்குக்கள்,
நிரோதி களை அறுக்குமென்று ஸந்தாநத்துக்கு ஒருகுட்டி
வைக்குமாப்போலே என் நிரோதி யைப் போக்கி ஸ்வருபம்

வ்யா. - (குண்டமத்யாத்) கலாமாத்ரமாய் வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஜடையிலேயுடையனான ருத்ரன் தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையை யறுக்கையால் வந்த பாபத்தைப் போக்கனவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடலைச் சொருகுமாப்போலே, ஸாது₄ கனாயிருக்கச் செய்தே ஸாகப்ரதாநனாக அப்மாநத்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்து வந்தால் அவன்லது புகல்லையே. சந்த்ரனுடைய கூடியத்தைப் போக்கனானென்றுமாம். அவனுடைய துரத்தைப் போக்கனாப்போலே தம்முடைய துரத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

(அஞ்சிறையவன்டுவாய் பொழில் சூழ் அரங்கநகர்மேய வப்பன்) லோகத்தில் ப்ரதாநரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்துகொடுக்கப்புக்கவாறே தான் கடக்கந்தக வொண்ணாதன்று அவர்களுடைய ரசஷ்ணார்த்தமாகக் கீட்டவந்து கண்வளர்ந்தருஞ்சுக் குறைகள். அழகிய சிறகை உடைத்தான வண்டுகள் வாழாநன்ற சோலைசூழ்ந்த பெரிய கோயிலே கண்வளர்ந்தருஞ்சுக் குறைகள்.

நஸியாதபடி வைத்தான் என்றபடி. திரு-அழகாகவுமாம். “ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்” (முழுக்கூப்படி-182) என்க்றபடியே கைங்கர்யவிஞ்சுத்தமான அழகிலே ஈடுபட்ட என்னை, ஸ்ரிய:பத்த்வகுணத்தைக் காட்டி மீட்டாப்போலே, ஸ்ரிய:பத்த்வகுணத்திலே அகப்பட்டாறை ஸௌந்தர்யமாகந் அழகைக் காட்டி மீட்கலாகாதோ வென்ன “மார்பதன்றோ” என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருள்செய்க்கிறார் (அழகிலே அழுந்தனார்த்யாத்).

(வண்டு வாழ்பெற்றல்) வண்டுகள் அவன்பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் பேராக்கியதையிலே ஒளமணல் பாய்ந்து கால் வாங்கமாட்டாதே நற்கும்; அவ்வண்டுகளைப் போலே தம்மை யநுபாப்பித்து விடாய் கெடுத்தானன்க்றார்.

(அண்டரண்டமத்யாத்) அண்டாந்தர்வர்த்தகஞ்சைய அண்டம், பக்ரண்டம் - புறவண்டம், அத்தீயமான மஹாப்ரதி₂வீ, பூமிக்கு ஆண்யமித்தாப்போலேயருக்கற ஏழுவகைப்பட்ட குலக்ரிகள், ஒன்றொழியாமே ஆழக்காற்றல் புதளைபோலே பறந்து திருவயற்றலே புகும்பழுயுண்ட கழுத்துக்களர். குவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானன் னன்னில்; தனித்தனியே சொல்லுகை பேராக்கியமாயிருக்கை யாலே.

(முற்றுமுண்டகண்டங்கண்ணர்) பெரியபெருமாள் திருக் கழுத்தைக் கண்டால் ப்ரளையாபத்தலே ஜகத்தை எடுத்துத் திருவயற்றலே வைத்தமை தோற்றாந்றதாய்த்து. விடுகாது தோடு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே.

(அடியேன உய்யக்காண்டதே) முன்பு பெற்ற கைங்கரியத்துக்கு ஸ்சேதம் பிறவாதயா நோக்கற்று; என்னை ஸம்ஸாரத்தில் ஒருநாளும் அகப்படாதயா பண்ணற்று.

குப்பாட்டால் ஆபத்ஸகானான ஸர்வேஸ்வரன்பழுயும் ஒங்கே உண்டன்க்றார். (6)

அநு. - ஆறாம்பாட்டு. (துண்டவித்யாத்) ஸாதாகவேழம் தோற்ற ஜடையை தார்க்கிறவனுக்கு சந்தூரன் வேணுமோ வென்ன அநுள்செய்க்றார் (சுமையராயிருப்பார்த்யாத்).

7) கையினார் சுரிசுங்கனவௌழியர் நீள்வரையோல்
மெய்யினார் நுளபவிரையார்கமழ் நீள்முடி எம்
ஐயனார் அணியறவிங்கனார் அரவின்னைம்தசை

மேயமாயனார்

செய்யவாய் ஜயோ! என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே.

அவ. - ஏழாம் பாட்டு. திருவதாரத்திலே அகப்படையா
சொல்லுகிறார்; நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தை யிழந்தேனன்று
மாப்போலே.

வ்யா. - (கையினார்த்யாதி) வெறும்புறத்திலே
யடவாக்கவல்ல கையிலே அழகு நறைந்து சுரியயுடைத்தான
ஞீபாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபசஷ்டத்தன் மேலே அனலை யுமிழா
நன்றாள் திருவாழி, ஒவற்றை யுடையராய்நூக்கை.

ஞீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வபு₄வமானாப்போலே
திருவாழியாழ்வானுக்கும் ப்ரதிபசஷ்டத்தன் மேலே அனலூமழிகை
ஸ்வபு₄வம். திருக்கோட்டியுரிலே அநந்தாழ்வான், புட்டரை,
“ஞீவைகுண்டநாதன் தி₃விபு₄ஜனோ, சதுர்ப்பு₄ஜனோ என்ன;
கிருபாகனுமடுக்குமென்ன, ஒரண்டிலுமழக்கதேதென்ன,
தி₃விபு₄ஜனாகல் பெரியபெருமானைப் போலேயிருக்கறது,
சதுர்ப்பு₄ஜனாகல் பெருமானைப் போலேயிருக்கறது” என்றார்.

(நீள்வரை) மலையைக் கடலை ஒப்பாகக்
சொல்லுமத்தனையிறே. நீட்ச - பே₄க்₃யதாப்ரகர்ஷம். பச்சை
மாமலைபோல் மேன்திருமாலை-2); அதுக்கு மேலே
ஒப்பனையழகு.

(குஸபவிரயார் கமழ்நின்முடி) பரிமளம் மக்கருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையோலே அலங்கருதமாய் ஆத்ராஜிய ஸ-சகமான திருவப்பு வேஷகத்தை உடையருமாய். (எம்மையனார்) உறவு தோற்றுகை. எனக்கு ஜநகரானவர்.

(அணியரங்கனார்) ப்ரப்தவிழயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபாரணமான கோயிலே வந்து அணியிருமாயிருக்கறய.

(அரவின்னையைக்கொடுத்து) ரத்நங்களையல்லாம் தங்கத்திலே புதைத்துக் காட்டுமாப்போலே தன்னழகுதெரியத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து காட்டுக்கறய. (மேயமாயனார்) மன்மனி பறக்கறய. “ஸ மயா பே_3 த_4 த: மநிமாந்” (ரா.ஸ் 38-25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; குங்குப் பழையவழகும் நறம்பெறும்.

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே ருவக்குண்டார்க்கு ஒச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்க வொண்ணுமோ.

(ஐயோ) திருவதாரமும் சிவப்பும் அநுபாவிக்க அர்தாய் “ஐயோ!” என்கறார். (என்னை) பண்டே நெஞ்சு பற்கொடுத்த

அரு. - ஓழாம்பாட்டு. (கையினுரித்யாதி₃) இங்கு, தெப்பம் அநுபாவர்கரமான நெஞ்சு. (படவழக்கை) ஈடுபடுத்துகை. “சூரி” என்று ஸாவ்ரமாய், அத்தால் துளையென்றபடி. “சங்கு” என்றங்டத்தில் கடைக்குறைத்தலாய் “சங்கனல்”

என்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுக்கரார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி, நீரையும் தூனே கொண்டது. ஒப்பாட்டில் ஸ்ரீவைகுண்டநாத₂ ஸ்பாதியும் ஒங்கே காணலாமென்கிறார். (7)

8) யர்யனாக்வந்த அவளுடல்கிள்ட அமர்க்கு

அர்யாடூதப்பிரான் அரங்கத்துமலன் முகத்து
கர்யவாகப்படைப்பற்று மனீந்து செவ்வரியோழி

நீண்டாப்

யர்யவாயகன்கள்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

அவ. - ஸ்பாம்பாடு. திருக்கண்கள் என்னை அறவுகெடுத்த தெங்கிறார்.

என்றாய், “கனலாழி” என்று - நெஞுப்பையும்க்கற திருவாழியென்றபடி. பெரியபெஞமாள் சதுர்ப்பு₄ ஜாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆஸாதத: மேலெழுத்₃ ஸ்பு₄ ஜாய்த் தோற்றுக்காப் போலே, ப்ரமதநாத₂ னும் சதுர்ப்பு₄ ஜனாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரமாணாந்தரங்களாலே த்₃ ஸ்பு₄ ஜனாய்த் தோற்றனானாகல், பெரியபெஞமாள் மறைத்துக் காட்டுக்காப்போலே ப்ரமாணங்களும் மறைத்துச் சொல்லுக்குதென்று படிட்டுக்குக் கருத்து. கிடையழகு வாசாமகே₃ ராச்ரமாய் ஆஸ்சர்யமாயிருக்கையாலே “இதும், இதும்” என்னப்போகாமல் மின்மின் பறக்குதென்றபடி. நெஞ்சுப்பற்கொடுக்கை இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கே கல்லான நெஞ்சை நீராக்கி, இங்கே அந்த நீரையும் அபறைத்ததென்றபடி.

வியா. ~ (பரியனாகி வந்த) ப₄க₃வத்து₃ணங்களை அநுஸந்த₄த்து நெந்தராமே, சேஷத்வத்தையறந்து மென்தராமே, ஸர்வேச்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவடம்பாயோசிந்தராமே. (பரிய) நரளம்ஹத்துக்கும் பற்காலிக்க வேண்டும்யாரிஞக்கை. ஊழியர்டு வளர்த்த பன்ற போலே உடம்பை வளர்த்தான்த்தனை. (வந்த) கீப்போது தாம் வயறுப்பிரிக்கறார்.

(அவன்னுடல்கிண்ட) நரளம்ஹத்தனுடைய மொஹாந்த முக₂மும், நாமாடிக்கொண்ட உதடும், செறுத்து நோக்கன நோக்கும், குத்தமுறுக்கனகையும், கண்டபோதே பொசுக்கன பன்றபோலே மங்குநாறைக் கிழ்க்குமாப்போலே கிழ்த்தயா.

(அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்) தேவர்களுக்கு உத்பாதுகளான மாத்ரமே; கையாளனாய் நற்பது ஆஸ்ரிதர்க்கு. சறுக்கனுக்கு உதவி நற்கற நிலைதன்னிலே ப்ரஹ்மாதுகளுக்குப் பரிச்சேதுக்கவாண்ணாதபடி நற்கற ப்ரதாநன். “க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருத்ரீஸ! தமோது கேடஸ்மந் ஜாதஸ் ஸாரேதரகுலே க்வ தவாநுகம்பா ந ப்ரஹ்மணோ ந ச ப₄வஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேர்டப்பத: ஸிரள் பத்மகரப்பஸாத₃:॥” (ப₄க₃வதம் 7 - 9 -26). (ஆதிப்பிரான்) தான் முற்கோல் உபகர்க்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்மாதுனுக்கு எனியனான நிலையும் ப்ரஹ்மாதுகளுக்கு அரியனான நிலையும் ஒருங்கும் தமக்கு உபகாரமாயிஞக்கறது.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமதவும்படி கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருநூகையாலே வந்த ஸத்து. ஒருக்கால்

தோற்றப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்தும்ப்ரஸாதி₃த்துப் போதல் செய்யாமையாலே வந்த ஸதி₃தி₄யாகவுமாம்.

(முகத்து) அவனுடைய முகத்து. (கர்யவாகி) ஸ்டாய்த்தார் முகத்தலே நீர்வள்ளத்தை வெடிஷ்டாப்போலே யிருக்கக.

(புடைப்பந்து) கடலைத் தடாகமாக்கனாப்போலே டெமுடைத்தாயிருக்கக. (மனீந்து) திரைவிசிக் கரையாலும் வழிபோக வாண்ணாதிருக்கக. (செவ்வரியோழி) ஸ்ரிய: பத்துவத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சுவந்திருக்கக. (நீண்ட) சென்யளவும் அலையெற்கக.

(அப்பெரியவாய கண்கள்) பின்னையும் போக்தானின் அளவுநிறக்கே கிருக்ககயாலே “அப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிறார். “குது” என்னவாண்ணாதே பறோகாநிர்த்தே₃ ஶம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்கக. (என்னை) பெரியமனச்சன்களீர்நான். என் வைதுக்தி₃யத்தைப் பற்றுத்துப் பொகட்டு மௌகத்தி₄யத்தைத் தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாப்போலே.

(பேதைமை செய்தனவே) ராமசுரம்போலே முடிந்து பழைக்க வாட்டுக்கறனவில்லை. குத்தால் நரளிம்ஹாவ தாரத்தின் பழுயும் குங்கே யுண்டெங்கிறார். (8)

அஞ. - எட்டாம்பாட்டு(பரியஞகி இத்யாதி₃) (ஆதி) காரணபுதனாதல்; ப்ரதாநனாதல்; முந்துறவாதல்; ஆக மூன்றார்த்தும். (பெரிய மனச்சன்) ஒன்றுக்கும் கரையாத கல்நெநஞ்சன். கண்கள் என்கிற த்தி₃வசனத்தைப் பற்றவநாச்செய்கிறார் (ஒருவனெய்ய வீத்யாதி₃).

ஆலமாமரத்திலை மேல் ஒருபாலகனாய்
ஞாலமேறும் உண்டான் அரங்கத்தரவின்னையான்
கோமோமண்யாரமும் முத்துத்தாமரும்
முடிவில்லதோரூந் ஸ்

நீலமேன் ஜயோ! நிறைகாண்டது என் வந்தினையே. 9.

அவ. - ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊறந்பூசல் போலே திருமேனியின் நறமானது எல்லாவற்றையுங்கூடக் கொண்டுவந்து என்னஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. - (ஆலமாமரத்தித்யாத்) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய சற்றிலையிலே யஸோத₃ாஸ்தநந்த₄யமும் பெரியதன்னும்படி அத்₃விதியனான ப₃ாலனாய். (ஒரு பாலகனாய்) யஸோத₃ாஸ்தநந்த₄யனான க்ருஷ்ணனும் முரண்த்திருக்கும்படி ஒவனுடைய ப₃ால்யம் செம்பால்பாயா நற்கும்.

(ஞாலமத்யாத்) சிறுப்ரஜகள் புரோவர்த்த பத₃ார்த்த₂ங்களை எடுத்து வாயில்லோபோலே பு₄ம்பரப்படைய வாயிலே வைத்தானாய்த்து, பிள்ளைத்தனம். ப்ரளைத்தல் தன் அக₄ழதக₄டநத்தோபாக்கும் - என்னை அகப்படுத்தினபடியும்.

(அரங்கத்தரவின்னையான்) ஸம்ஸாரப்ரளைத்தின்றும் எடுக்கக் கூடக்கிறபடி; அந்த ஆலிலையில் நன்றாம் ஒங்கே வரச்சருக்கன வித்தனை கானும். அந்தவறவொன்றுமே ஒவரச்சங் கெடுக்கிற வித்தனை கானும் பெரமாத₃த்தோடே ஈழன செயலைச் செய்தானென்று புயப்படுமெவர்கள் அச்சம் கெடும்படி கூடக்கிறவிடம்.

(அரவின்னையான்) ப்ரளைத்தல் தன்வயற்றிலே புகாவிழல் ஜகத்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸார்கள் தன்முகத்தே ஸ்தியாவிழல் தனக்குச் செல்லாதானாயா.

(கோலமாமண்யாரமும்) அழகியதாயிப் பெருவிலையனா யிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட ஆரமும். (முத்துத் தாமமும்) முத்துமாலையும். (கோலம்) கூது பெருமாளைச் சொல்லுகிறது.

(முடிவில்லதோர் ஸ்தல் நீலமேனி அவத்து காணவாண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஜயோ) பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தையுடையக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையுடையக் கொண்டான். (நிறை கொண்ட தென்னெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில் காம்பிர்யத்தைப் போகவூர்த்தது.

இப்பாட்டால் வடதளசயநமும் பெரியபெருமாள்பக்கல்லே உண்டென்கிறது.

அஞ். - ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆலமாமரமத்யாத்து) (செம்பால் பாய்கை) கேவல ரக்தப்பசையாயிருக்கை. பத்துச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யத்துவயமநாச்செய்க்கநார் (ஸம்ஸாரப்பிரளயேத்யாத்து வாக்யத்துவயத்தாலே). (அச்சம் கெடுகை) கீழே ஸமுத்துரமாய், மேலே ஆல்லையாயிருக்கையன்றிக்கே கோயில்லே திருவுநந்தாழ்வான் மேலே கண்ணவர்ந்தநந்தநந்தகை. (ஆரம்) பதக்கம். “கோலம்” என்றது - ஆபாரணச்சேர்த்த அழகியமணவாளப்பெருமாளுக்கு. நிறை - நிறைவெல்லா மென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல்.

10) கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணை
யுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோண் அன்யறங்கன் என்னமுதனைக்
கண்டகண்கள் மற்றான்றனைக் காணாவே.

அவ. - நகமத்தல், ஒவ்வளவும் ஜ்ஞாந
ஸாசஹாத்காரம்; மேல் லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் தோளல்
வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கறார்; பெரியபெருமாளழகைக்
கண்டகண்கள் மற்றான்றனைக் காணாவென்கறார்.

வ்யா. - (கொண்டல்வண்ணனை) தாபத்ரயத்தாலே
ஷ்டாய்த்த தம் ஷ்டாய் தீரும்யடியாய் “அத்ரள ஶயாஞ்சிவ
ஸ்தள காளமேக₄:” (ர. ஸ்த 1-82) எங்கறபடியே
வர்ஷாக₂மான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கற
திருநறத்தையடையவனை. பன்னீர்க்குப்பிபோலே
உள்ளுள்ளவையல்லாம் புறம்பே நழைப்படா.

(கோவலனாய் வெண்ணையுண்டவாயன்) ஒடையனாய்
வெண்ணைய் உண்டதிருப்பவளத்தை உடையவனை. சக்ரவர்த்தத்
திருமகனாகல் வெண்ணையுண்ணவாட்டார்கள் என்று கருத்து.
(கோவலன்) ஆபி₄ஜாத்யம்; பெருமாஞ்சுக்குக் கட்டுண்பது
அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ?

(வெண்ணையுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஒளித்து வந்து
கிடக்கறவன்; பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்து பார்த்தால்
ஒப்போதும் வெண்ணைய் நாறாந்திரும்.

(என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை) என்னெஞ்சை

அபஹர்த்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யசோதை₃ப் பிராடிழிடடய வெண்ணெயிலே பண்ணின ஸ்ரத்₃தை₄ யை என்னஞ்சிலே பண்ணி பு₄ஜித்தவனை. வைத்த குறியநியாதிருக்க வெண்ணெய் குழபோனாப்போலேயாய்த்து குவருடம்பிருக்க அகவாய் குழபோனயா.

(அண்டர்கோன்)திருவாய்ப்பாழியில்டைக்குலத்துக்கு நர்வாஹகனன்னுதல்; அண்ட₃ாந்தர்வர்த்தகளான ஆத்ம வர்க்கத்துக்கு நர்வாஹகனன்னுதல். (அணியரங்க னன்னமுதனை) தே₃வர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்று குவருடைய அம்ருதம்.

(என்னமுதனை) ப்ரஹ்மாத்₃களுக்கு முதலியாயிருக்கும்; எனக்குச் சாகாமல் காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும். (கண்டகண்கள்) சுவையறந்த கண்கள் ஸ்ரவணேந்த₃ரிய மாத்ரமன்றயே ஷ்டாய்தீரக் கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றனைக் காணாவே) “பு₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி” (ரா. உத் 40-15) போலே கண்களுக்குப் பச்சையிப்பாலும் வேறாரு அர்ச்சாவதாரம் அவதாரவிஶேஷமீம் குவற்றை கீப்படி ஸ்ரும்பி பே₄ாக்க₃யமன்று கருதாது. காட்சியாழிய வேறாரு ப₂லம் சொல்லாதுவிட்டது ப₂லமும் காட்சியோகையாவே. முக்தப்ராப்யமன்று ஒரு தே₃ஸவிஶேஷமீத்தலே போனாலும் *ஸத₃ா பஸ்யந்த ருக்க₃வேதம் 1-2-7,ஸாமவேதம் 3-18-2-4யிரே.

தம்மைச் சொல்லுதல், பாட்டுக்கு ஸங்க்கைய சொல்லுதல்

செய்யில் கரைமேலே நன்ற அல்லாத ஆழ்வார்களோபாத்யாவர். அஸ்தமதாந்யபு₄வமாம்படி அழக்லே ஈடுபெட்டுத் தம்மை மறந்தார். “நோபஜநம் ஸ்மரந்நது₃ம் ஸரீரம்” (சுந் 8-12-3) என்கறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த்துத்தை அநுபு₄வத்தாரன்கையாலே எல்லாம் அவன் சொல்லேயாய் விட்டு.

உப்பாடில் க்ருஷ்ணனுடையபடியும் ஞங்கே
உண்டென்க்றார்.(10)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருள்செய்த வ்யாக்யாநம்
முற்றற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அரு. - பத்தாம்பாடு. நிகு₃மத்தில் (கொண்டல்த்யாது) வண்ணம் நறமாதல், ஸ்வபு₄வமாதல், ஓளது₃ார்யகு₃ணமாதல், இத்தையஞர்ச்செய்க்றார் (பண்நீர்த்யாது). பது₃ாந்வயத்தோடேயாதல், இருந்தபடியேயாதல் இவற்றைவாக்யத்துவயத்தாலே அருள்செய்க்றார் (கோவளனாயத்யாது), (பச்சையிஞகை) இவரையொழிந்த வர்கள் ஸ்வஸ்வகு₃ணங்களைக்காட்டி வசீகர்க்கப் பார்த்தாலுமென்றபடி. ஸங்கு₃யைசொல்லாமைக்கு ஹேதுவஞர்ச்செய்க்றார் (நோபஜநம் ஸ்மரந் நத்யாது).

அமலனாத்திரான் வ்யாக்யாநாநும்பதம் முற்றற்று.

ஐயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂ யானத்தில்
பாட₂ பே₄த₃ங்கள்

பக்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட ₂ ம்	வேறுபாட ₂ ம்
கம்			
11	2	இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளை	அவர் தேவரான பெரியபெருமாளை
12	10	அவனநுக் ₃ ரஹத்துக்கு	அநுக் ₃ ரஹத்துக்கு
15	14	தந்த ₄ நத்தின்	தன்திறத்தில்
21	15	யுடையவனுய்	யுடையனுய்
22	3	அண்ட ₃ கடாஹம் வெடித்து அடைகட்டவேண்டும்படி யிரே	அண்ட ₃ கடாஹம் வெடித்து அது அடைக்கவேண்டும் படியிரே
24	21	திருச்சோலையும் ஒருபோகி யாயிருக்கிறபடி	அச்சோலையோபாதி யாயிருக்கிறபடி
24	22	பலாக்கள் வேரோடு பணை யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப்பெறுதே தான் வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து	பலாக்கனிகள் வேரோடு நுனி யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கை யாலே ஒன்றிலும் வாய்வைக்கப்பெறுதே தான் வேண்டினபடி திரியும்
25	21	ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினுன்	ராமாவதாரத்திலே பிடித்து அடியொற்றி னுன்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ளபாடு ₂ ம்	வேறுபாடு ₂ ம்
26	15	சதுர்முக ₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும்	சதுர்முக ₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயா யிருக்க
26	24	நற்சீவனைது	நற்சீவநமானது
28	1	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு திரிந்தாப் போலே
28	10	பணங்குலை உதிர்த்தாப்போலே	பணங்குலை உதிர்ந்தாப் போலே
28	18	ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலைநின்றுன் என்று	ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்றுன் என்று
29	4	திருச்சோலைக்கு	அத்திருச்சோலைக்கு
29	3	மயில்கள் ஆடப்புக்கண	மயில்கள் ஆடப்புக்கது
29	8	(வண்டுபாடமாமயிலாட)	(வண்டுபாடமாமயிலாடு)
31	8	இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே	ஸந்தான பரம்பரையின் நன்மைகளுக்கு மேலே
31	23	அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரை	அத்தலையாகத் தம்மை யழிய மாறின பெரியவுடையாரை
32	4	இச்சீரியபேற்றுக்கு	இக்கணவிய பேற்றுக்கு
32	16	அழகுக்குத் தோற்று	அழகுக்குப்
32	22	முடிகுட்டுமாப்போலே	புல்கவ்வி முடிகுட்டுவாப்போலே
33	19	ஆத்மாவித்யாதி ₃	ஆத்மாவோ நித்யனித்யாதி ₃

		பக்கம் வரி	புத்தகத்திலுள்ளபாடம்	வேறுபாடம்
33	22	இருகுட்டி வைக்குமாப் போலேஇருகுஞ்சை		வைக்குமாப் போலே
34	2	ருத்ரன் தனக்குப்பிதாவுமாய்		ருத்ரனுக்குப்பிதாவுமாய்
34	15	அவர்களுடைய		இவர்களுடைய
		ரசங்குரைத்துமாக		ரசங்குரைத்துமாக
35	11	தனித்தனியே		தனியே
36	10	படவடிக்கவல்ல		ஆலத்திவழிக்கவல்ல
36	16	த் ₃ விபு ₄ ஜனே சதுரப்பு ₄ ஜனே என்ன; இருபடிகளுமடுக்கு மென்ன; இரண்டிலுமழுகிய தேதென்ன		த் ₃ விபு ₄ ஜனேசுரப்பு ₄ ஜனே என்று கேட்க; இரண்டு ழுகியதே
36	20	மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே		மலையையும், கடலையும் ஒப்புச் சொல்லுமித்தனை யிறே
37	13	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் சாய்ந்தவாறே தெரியும்		பொல்லாங்கு தெரியும்.
37	13	இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்		இங்குப் பழையவழகுகளும் நிறம்பெறும்.
37	16	இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ		இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கப்போமோ
37	20	இங்கு, தெப்பம்		இங்குத் தெப்பம்
38	13	ஆபாதத: மேலெழ த் ₃ விபு ₄ ஜராய்		ஆப்தர்க்கு மேலே த் ₃ விபு ₄ ஜராய்
39	11	மங்குநாரை		மங்கினநாரை
39	13	கையாளுயீ நிற்பது		ஆளாய் நிற்பது

பக்கம் வரி புத்தகத்திலுள்ள பாடம் வேறுபாடம்

41	13	இவனுடைய ப ₃ ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்	இவனுடைய ப ₃ ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும் ப ₃ ால்யம்
41	15	பு ₄ மிப்பரப்படைய வாயிலே வைத்தானுய்த்து	பு ₄ மிப்பரப்படைய வயிற்றிலே வைத்தானுய்த்து
41	19	அந்த ஆவினிலையில் நின்றும்	அந்த ஆவில் நின்றும்
42	10	பச்சைச் சட்டையிட்டு	பச்சைச் சட்டையுடுத்து
43	12	வர்ஷாகமான காளமேக ₄ ம்	வர்ஷோந்முக ₂ மான காளமேக ₄ ம்
43	13	பன்னீர்க்குப்பி போலே	பனிநீர்க்குப்பிபோலே
42	21	(ஆரம்) பதக்கம்	(ஆரம்) பதகம்.
42	19	கீழே ஸமுத்ரமாய் மேலே ஆவிலையாயிருக்கையன்றிக்கே	கீழே ஸமுத்ரமாய் ஆவிலையாயிருக்கை யன்றிக்கே